कल्पः। यत् सीमन्तमिति शिर इति। आज्यमिश्रेण पयसानक्तीत्यनुवर्त्तते। पाठस्तु, "यत्सीमन्तं कङ्कतस्ते लिलेख। यद्वा क्षुरः परिववर्ज वपꣳस्ते। स्त्रीषु रूपमश्विनैतन्निधत्तम्। पौꣳस्नेनेमꣳ सꣳसृजाथो वीर्य्येण" [३] इति। हे राजन्, 'ते' तव, वपनात् पुरा 'कङ्कतः' केशलघिमासम्पादिका शलाकाविशेषः 'यत्' 'सीमन्तं', 'लिलेख' शिखावशेषाय वपनीयस्थापनीययोः केशभागयोः विभागञ्चकार, 'यद्वा' अथवा, 'क्षुरः', अयं, 'वपन्' वपनं कुर्व्वन्, 'यत्' केशजातं, 'परिववर्ज' वपनमकृत्वा स्थापितवान्, सीमन्तलेखनात्मकं यद्दर्शनीयं 'रूपं', यच्च वपननिमित्तं रूपं एतदुभयं हे 'अश्विनौ', एतदीयासु 'स्त्रीषु', अलङ्काराय 'निधत्तं', 'इमम्' तु राजानं, 'पौंस्नेन' पुरुषसम्बन्धिना वीर्य्येण 'संसृजाथ' संयोजयत॥

अत्र विनियोगसङ्ग्रहः।

ये केशिनः प्र नर्त्तें द्वे आहुतीर्जुहुयादथ।
आरोहेत तमासन्दीमारोहेत्यभिमन्त्रयेत्॥
येनावापयते केशान्मा ते कीर्णाऽनुमन्त्रणम्।
तेभ्यस्तान् स्तम्ब आदध्याद्वलं बाहोघृताञ्जने॥
यत् सीमन्तेऽञ्जनं मन्त्रा अष्टौ तत्र प्रकीर्त्तिताः॥

इति सप्तदशोऽनुवाकः॥ १७॥